

Elena Ferrante
Izgubljena hči

Prevedla Daša Perme Jurjavčič

Elena Ferrante
IZGUBLJENA HČI
Prva izdaja

Prevedla Daša Perme Jurjavčič
Uredil Aljoša Harlamov
Tehnično uredila Katja Kastelic
Ilustracija in oblikovanje naslovnice Vida Iglčičar
Izdala Cankarjeva založba – Založništvo, d. o. o., Ljubljana 2022
Glavni urednik Aljoša Harlamov
Za založbo Alenka Kepic Mohar
Natisnila tiskarna Grafika Soča, d. o. o., Nova Gorica
Naklada 3300 izvodov

Naslov izvirnika: *La figlia oscura*

© 2006 Edizioni e/o

© za slovensko izdajo Cankarjeva založba – Založništvo, d. o. o., Ljubljana 2022. Vse pravice pridržane

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.131.1-311.2

FERRANTE, Elena

Izgubljena hči / Elena Ferrante ; prevedla Daša Perme Jurjavčič. - 1. izd. - Ljubljana : Cankarjeva založba, 2022

Prevod dela: *La figlia oscura*

ISBN 978-961-282-555-3

COBISS.SI-ID 122487555

Brez pisnega dovoljenja Založbe je prepovedano reproduciranje, distribuiranje, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, hkrati s fotokopiranjem, tiskanjem ali shranitvijo v elektronski obliki, v okviru določil Zakona o avtorski in sorodnih pravicah.

1

Po slabi uri vožnje me je obšla slabost. Bok mi je znova zajela skeleča bolečina, a se sprva nisem hotela meniti zanj. Zaskrbelo me je šele, ko sem dojela, da ne zmorem več držati volana. V nekaj pičlih minutah mi je glava postala težka, žarometi so se mi dozdevali vse bolj bledi, kmalu sem pozabila celo, da vozim. Občutek sem imela, da sem na morju, sredi belega dne. Plaža je samevala, voda je bila mirna, toda na drogu nekaj metrov od obrežja je plapolala rdeča zastava. Mama me je v otroštvu močno prestrašila, govorila mi je: Leda, nikoli ne smeš v vodo, če je na drogu rdeča zastava, kajti to pomeni, da je morje razburkano in lahko utoneš. Strah me je spremljal vse življenje, in celo zdaj, ko je morje spominjalo na prosojen list papirja, ki se razpenja vse do obzorja, si nisem upala zaplavati, zajela me je tesnoba. Prigovarjala sem si: Pojdi, namoči se, zastavo so bržkone pozabili sneti, a sem stala na plaži in z nožnimi prsti oprezno preizkušala vodo. Le na trenutke se je mama pojavila na vrhu sipin in vpila name, kakor da sem še otrok: Leda, kaj počneš, nisi videla rdeče zastave?

Ko sem v bolnišnici odprla oči, se mi je za delček sekunde pred njimi prikazala moja podoba, ki negotovo motri spokojno morje. Morda sem se zato pozneje prepričala, da to niso bile le sanje, temveč opozorilna blodnja, ki je

trajala, dokler se nisem prebudila na bolnišničnem oddelku. Zdravniki so mi povedali, da sem z avtom trčila v zaščitno ograjo, a sem jo odnesla brez hujših posledic. Nekoliko resnejšo poškodbo sem imela le na levem boku; rano, ki je niso znali pojasniti.

Prišli so me obiskat prijatelji iz Firenc, vrnila sta se Bianca in Marta, celo Gianni je prišel. Natvezla sem jim, da me je s ceste zaneslo, ker sem zadremala. Toda dobro sem vedela, da to ne drži. Za to je bila kriva moja nesmiselna poteza, za katero sem sklenila – ravno zaradi njene nesmiselnosti – da je ne bom nikomur omenila. Najteže namreč govorimo o stvareh, ki jih še sami ne razumemo.

2

Ko sta se hčeri preselili v Toronto, kjer je že dolgo let živel in delal njun oče, sem osramočeno in presenečeno ugotovila, da mi ob tem ni hudo, temveč da me preplavlja lahkotnost, kakor bi ju šele tedaj resnično iztisnila iz sebe. Prvič po slabih petindvajsetih letih nisem več zaznavala tesnobe, ki me je sicer spremljala ob misli, da moram skrbeti zanj. Stanovanje je ostajalo pospravljeno, kakor da v njem ne bi nihče prebival, nisem se več obremenjevala z nakupovanjem in pranjem perila, gospa, ki mi je več let pomagala pri gospodinjskih opravilih, je našla donosnejše delo in nisem čutila potrebe po tem, da bi jo zamenjala.

Moja edina dolžnost do deklet je bila, da ju enkrat na dan pokličem ter povprašam, kako sta in kaj počneta. Po telefonu sta govorili, kot bi že bili na svojem; v resnici sta živeli pri očetu, a ker sta bili vajeni, da naju celo z besedami držita čim dlje narazen, sta z mano kramljali, kot da oče sploh ne bi obstajal. Na vprašanja o tem, kako jima gre, sta odgovarjali vedro, a izmikajoče ali zlovoljno, z obilo razdraženimi premori, včasih pa sta govorili izumetnično, v tonu, kakršnega sta uporabljali v družbi prijateljev. Tudi onidve sta me pogosto klicali – zlasti Bianca, ki je do mene gojila bolj ukazovalen in zahteven odnos – a le zato, da bi me vprašali, ali se modri čevlji ujemajo z oranžnim

krilom, ali jima lahko poiščem papirje, ki sta jih pustili v kaki knjigi, in jima jih čim prej pošljem, in preverili, ali sem jima še vedno na voljo, da name zlijeta svojo jezo, nezadovoljstvo, pa čeprav smo bile na različnih celinah in se je med nami raztezala neskončna zaplata neba. Skoraj vedno sta me klicali v naglici, včasih so se njuni klici zdeli prisiljeni kakor tisti v filmih.

Počela sem, kar sta zahtevali, odzivala sem se v skladu z njunimi pričakovanji. A ker zaradi razdalje med nami nisem mogla neposredno posegati v njuno življenje, se je izpolnjevanje njunih želja ali muh strnilo v nekakšno mešanico redkih in neodgovornih dejanj, vsaka njuna zahteva se mi je zdela znosna, vsak opravek, povezan z njima, pa ljubeča navada. Počutila sem se čudežno osvobojeno, kakor me ne bi več bremenila naporna naloga, ki sem jo končno opravila.

Pri svojem delu se nisem več ozirala na njun urnik. Ponoči sem ob glasbi popravljala naloge študentov, popoldneve sem pogosto prespala s čepki v ušesih, jedla sem le enkrat na dan, v gostilni pri našem bloku. Naglo sem se spreminjala v vsem — navadah, razpoloženju, celo videzu. Preneumni ali prebistri študentje na univerzi me niso več jezili. Kolega, s katerim sem se družila že več let ter tu in tam z njim skočila med rjuhe, je nekega večera zaprepadeno pripomnil, da sem manj raztresena in bolj velikodušna. V nekaj mesecih sem bila znova vitka kakor v mladosti in v sebi sem čutila blago moč; zdelo se mi je, da sem spet

hitrih misli kakor poprej. Nekoč sem se opazovala v ogledalu. Imela sem sedeminštirideset let, čez štiri mesece bi jih dopolnila oseminštirideset, a sem spoznala, da me je nekakšna čarovnija precej pomladila. Ne vem, ali mi je to prijalo, zagotovo pa me je presenetilo.

V tem neobičajnem stanju dobrega počutja me je, ko je napočil julij, obšla želja, da bi si privoščila dopust, in sklenila sem, da bom takoj po izpitih in nadležnih birokratskih formalnostih odpotovala na morje. Brskala sem po spletu, primerjala fotografije in cene. Naposled sem rezervirala precej ugodno stanovanjce na jonski obali od sredine julija do konca avgusta. Nazadnje sem sicer odpotovala šele 24. julija; pot je bila mirna, avto pa natovorjen predvsem s knjigami, ki sem jih potrebovala za pripravo predavanj za naslednje šolsko leto. Bil je lep dan, skozi odprte šipe se je širil vonj po presušenem, počutila sem se svobodno, brez kanca občutka krivde.

Toda na pol poti, ko sem se ustavila, da bi natočila bencin, se me je nenadoma polotila tesnoba. Nekoč sem na morju zelo uživala, toda že vsaj kakih petnajst let mi je nastavljanje soncu vzbujalo nemir, hitro me je izčrpalo. Zagotovo se bo izkazalo, da je stanovanje zanikrno, z razgledom na oddaljen košček modrine med cenenimi, neuglednimi hišami. In najbrž po cele noči ne bom zatisnila očesa zaradi vročine ali kakega nočnega lokala, kjer bodo na ves glas navijali glasbo. Preostanek poti me je spremljala slaba volja; misel, da bi lahko vse poletje delala doma, v

hladu klimatske naprave in tišini svojega stanovanja, mi ni dala miru.

Prispela sem ob sončnem zahodu. Naselje mi je ugajalo, glasovi so imeli všečen naglas, po zraku so se širile prijetne vonjave. Pričakal me je starejši moški z gostimi belimi lasmi, ki mi je izkazoval spoštljivo vljudnost. Najprej me je povabil na kavo v bar, potem mi je z nasmeški, pomešanimi z odločnimi gibi, preprečil, da bi v stanovanje odnesla eno samo torbo. Otvorjen z mojimi kovčki se je ves sopihajoč povzpел v tretje in zadnje nadstropje ter prtljago odložil na pragu majhnega podstrešnega stanovanja s spalnico, majceno kuhinjo brez oken, ki je vodila naravnost v kopalnico, dnevno sobo z velikimi steklenimi vrati ter teraso, s katere se je v somraku ponujal razgled na skalnato obalo in neskončno morje.

Moškemu je bilo ime Giovanni, ni bil lastnik, temveč nekakšen skrbnik ali hišnik; toda ni hotel sprejeti napihtine, pravzaprav se je zdel skoraj malce užaljen, kakor ne bi dojela, da me je tako sprejel, ker se spodobi. Potem ko se je večkrat prepričal, da sem z vsem zadovoljna, in odšel, sem na mizi opazila velik pladenj, obložen z breskvami, slivami, hruškami, grozdjem in figami. Lesketal se je kot na tihožitju.

Na teraso sem odnesla pleten stol, sedla nanj ter nekaj časa opazovala, kako se nad morje počasi spušča tema. Dolgo let sem na dopust hodila zaradi hčera, in ko sta odrasli ter začeli s prijatelji potovati po svetu, sem doma

vedno čakala, da se vrneta. Skrbelo me je zaradi vseh mogočih katastrof (nevarnosti potovanja z letalom, po morju; vojn, potresov, cunamijev), pa tudi zaradi njihovih rahlih živcev, morebitnih nesoglasij s sopotniki, čustvenih dram spričo prelahko osvojenih ali neuslišanih ljubezni. Hotela sem biti pripravljena, da se odzovem na nenadne prošnje na pomoč, bala sem se, da me bosta obsodili, da sem, kar je sicer držalo, raztresena ali odsotna, zatopljena sama vase. Dovolj. Vstala sem in šla pod prho.

Pozneje sem postala lačna in vrnila sem se k pladnju s sadjem. Ugotovila sem, da so pod lepo zunanostjo fige, hruške, slive in grozdje že prezreli ali gnili. Vzela sem nož in odrezala večje črne kose, toda uprl se mi je vonj, okus, zato sem skoraj vse zmetala v smeti. Lahko bi šla ven in poiskala restavracijo, a sem se zaradi utrujenosti odrekla hrani, lotevala se me je zaspanost.

Spalnica je imela veliki okni, na stežaj sem ju odprla in ugasnila luč. Opazila sem, da zunaj občasno poblisne reflektor svetilnika, ki za hip razsvetli sobo. Nikoli ne bi smeli zvečer priti v neznan kraj, vse je nejasno, zlahka pretirano. V kopalnem plašču in z mokrimi lasmi sem legla v posteljo, strmela v strop in čakala, da se bo pobelil od luči, poslušala sem oddaljeno hrumenje motornega čolna in pritajeno melodijo pesmi, ki je spominjala na mi-javkanje. Bila sem brez obrisov. Zaspano sem se obrnila in na blazini oplazila nekaj, kar se je zdelo kakor hladen svilen papir.

Prižgala sem luč. Na snežno belem blagu prevleke je čepela tri ali štiri centimetre dolga žuželka, podobna ogromni muhi. Bila je temno rjava, z opnastimi krili, negibna. Rekla sem si: Škržat je, mogoče mu je na moji blazini razneslo trebuh. Dotaknila sem se ga z robom rokava, da se je za hip zganil in nato obmiroval. Samec, samica. Trebuh samic nima membran, ne poje, nem je. Obšel me je stud. Škržati prebadajo oljke in lubje črnih jesenov, da se iz njega pcedi sok. Previdno sem dvignila blazino, stopila k oknu in stresla žuželko ven. Tako so se začele moje počitnice.

3

Naslednji dan sem v torbo spravila kopalke, brisače, knjige, fotokopije, zvezke, sedla v avto in se podala na lov za plažo in morjem vzdolž regionalne ceste, ki se je vila ob obali. Po približno dvajsetih minutah sem na svoji desni zagledala borov gozd, opazila sem tablo za parkirišče in ustavila. Otvorjena s svojimi stvarmi sem splezala čez zaščitno ograjo in zakorakala po stezi, pordeli od borovih iglic.

Obožujem vonj po smoli, v otroštvu sem poletja preživljala na plažah, ki jih še ni povsem pogoltnil mafijski beton — začenjale so se, kjer se je končal borov gozdiček. To je vonj poletja, otroških poletnih iger. Hrstanje ali zamolkli padci suhih borovih storžev in temna barva pinjol me spominjajo na smejoča se mamina usta, medtem ko tre lupine, beza rumena jedrca in jih ponudi mojim sestram, ki jih glasno zahtevata, pa meni, ki tiho čakam; ali pa jih sama poje in si s temnim prahom umaže ustnice ter mi, zato da bi mi pomagala premagati plahost, reče: Tako, zate pa nič, še hujša si od zelenega storža.

Borovje je bilo gosto, s prepletenim grmovjem, debla, ki so se med rastjo uklanjala močnemu vetru, so se zdela, kot da se bodo vsak hip zvrnila v strahu pred nečim, kar prihaja z obale. Pazila sem, da se ne bi spotaknila ob svetle korenine, in brzdala gnus ob pogledu na prašne kuščarje,

ki so, ko sem zakorakala mimo, naglo pobegnili iz osončnih koticov in mrzlično iskali zatočišče. Po kakih petih minutah sem zagledala sipine in morje. Sprehodila sem se mimo ukrivljenih debel evkaliptov, ki so se dvigala iz peska, zavila na leseno brv med zelenim trstjem in oleandri ter prispela do ličnega kopališča.

V hipu se mi je prikupilo. Pomirila me je prijaznost temnega možakarja za blagajno, milina visokega in koščene mladega kopališnega mojstra brez mišic, oblečena v majico in rdeče kratke hlače, ki me je pospremil do sončnika. Pesek je spominjal na bel prah, dolgo sem se namakala v vodi in se nato za kratek čas nastavila soncu. Pozneje sem se s knjigami usedla v senco in v miru delala do sončnega zahoda ter uživala v vetrcu in bliskovitih spremembah morja. Dan je naglo minil ob prijetni mešanici dela, sanjarjenja in brezdelja, zato sem sklenila, da se bom tja vračala vsak dan.

V slabem tednu dni mi je vse prešlo v umirjeno navado. Ugajalo mi je pokljanje storžev, ki so se odpirali soncu, medtem ko sem si utirala pot skozi gozd, vonj drobnih zelenih listov, ki so spominjali na mirtine, zaplate lubja, ki so se krušile z evkaliptov. Med potjo sem si zamišljala zimo, zaledenelo borovje, ovito v meglo, bodečo lobodiko, bogato z rdečimi jagodami. Možakar na blagajni me je vsak dan vljudno in zadovoljno pozdravil, navadno sem v baru spila kavo in mineralno vodo. Kopališčni mojster, ki mu je bilo ime Gino in je bil nedvomno študent, mi je skrbno

odprl sončnik in raztegnil ležalnik, nato pa se je umaknil v senco, kjer je z razprtimi ustnicami in zamišljenim pogledom s svinčnikom podčrtoval po straneh debele knjige za kdo ve kateri izpit.

Pogled nanj me je ganil. Običajno sem zadremala, medtem ko sem se sušila na soncu, toda včasih nisem utonila v sen, priprla sem oči in ga dobrohotno opazovala ter pazila, da me ne zasači. Zdel se mi je nemiren, pogosto je zviral lepo in žilavo telo, si z roko mršil črne lase, se drezal v brado. Moji hčerki bi se ogreli zanj, zlasti Marta, ki se zlahka zaljubi v mršave in prenapete fante. Kar pa zadeva mene, kdo ve. Že davno sem opazila, da sem ohranila le malo sebe in veliko njiju. Tudi Gina sem zdaj gledala skozi filter Biancinih in Martinih izkušenj, v skladu z okusi in strastmi, ki bržkone pripadajo njima.

Mladenič se je učil, a zdelo se je, da ima senzorje, neodvisne od vida. Če sem se samo zganila, da bi ležalnik premaknila v senco, je skočil na noge in me vprašal, ali potrebujem pomoč. Običajno sem se nasmehnila in odkimala, ležalnik bom pa že zmogla premakniti. Zadostoval mi je občutek, da sem na varnem, ne da bi ob tem morala razmišljati o rokih, ki se iztekajo, ali nujnih opravkih. Za nikogar več mi ni bilo treba skrbeti in končno si tudi sama nisem bila več v breme.

4

Mlado mater in hčer sem opazila šele pozneje. Ne vem, ali sta bili tam že na dan mojega prihoda, ali sta se pojavili zatem. V treh ali štirih dneh po prihodu se skoraj nisem zavedala navzočnosti nekoliko glasne skupine Neapeljčanov; otrok, odraslih, moškega z zlobnim izrazom, starega nekaj čez šestdeset, štirih ali petih fantov, ki so se zavzeto ruvali v vodi in na kopnem, zajetne ženske s kratkimi nogami in obilnim oprsem, morda stare nekaj manj kot štirideset let, ki se je pogosto sprehodila do bara in nazaj na plažo ter pri tem težka prenašala nosečniški trebuh, velik in gol lok, ki se je pel med dvema kosoma oblačil. Vsi so si bili v sorodu, starši, stari starši, sinovi in hčere, vnuki in vnukinje, bratrance in sestrične, svaki in svakinje, in glasno so se smejali. Z razvlečenimi kriki so se klicali po imenu, se obmetavali z vzkliki ali zarotniškimi besedami, se včasih sprli: velika družina, kakršni sem pripadala kot otrok, enake šale, enake osladnosti, enaki izbruhi jeze.

Nekega dne sem dvignila pogled s knjige in prvič zagledala mlado žensko in deklico. Vračali sta se k sončniku, ženska ni imela kaj več kot dvajset let, hodila je s sklonjeno glavo, mala pa jo je z dvignjeno brado očarano gledala, imela je tri ali štiri leta, k sebi je stiskala punčko, kakor mati, ki nosi otroka v naročju. Pogovarjali sta se mirno,

kot bi na svetu obstajali le onidve. Nosečnica je izpod senčnika nekaj razdraženo zavpila v njuno smer, obilna sivolasna gospa, stara okoli petdeset let, povsem oblečena, morda mati mladenke, je neodobravajoče gestikulirala. A zdelo se je, da je mlada mama slepa in gluha za vse, še vedno se je posvečala deklici in s preudarnimi koraki hodila proti sončniku, da je na pesku puščala temne sledi.

Tudi onidve sta bili članici velike glasne družine, toda ona, mlada mati, se je s svojo sloko postavo, izbranimi enodelnimi kopalkami, vitkim vratom, lepo oblikovano glavo, dolgimi valovitimi sijoče črnimi lasmi, indijskim obrazom z visokimi ličnicami ter poudarjenimi obrvmi in poševnimi očmi od daleč zdela kakor anomalija, organizem, ki se je skrivnostno izognil vsem zakonom, kakor zdaj že privajena žrtev ugrabitve ali zamenjave dojenčkov ob rojstvu.

Odtlej mi je prešlo v navado, da občasno poškilim v njuno smer.

Na deklici je bilo nekaj nenavadnega, a ne vem natanko, kaj, morda otroška žalost ali kakšna tiha bolezen. Njen obraz je izražal nenehno prošnjo materi, naj bosta skupaj. S celotnim obrazom jo je ves čas rotila za bližino — to je bila prošnja brez joka ali zganjanja trme, mati pa se ji ni izmikala. Nekoč sem opazila, kako hčeri s predano nežnostjo vtira kremo. Drugič me je presunilo, ko sem opazila, kako lagodno preživljata čas v vodi, mati je hčer prižemala k sebi, mala pa jo je tesno objemala okoli vratu. Smejali

sta se, uživali ob dotiku teles, se drgnili z nosovoma, se pljuvali s curki vode in si delili poljube. Nekega dne sem ju videla, ko sta se igrali s punčko. Ob tem sta se sila zabavali, oblačili sta jo, jo slačili, pretvarjali sta se, da ji vtirata kremo za sončenje, okopali sta jo v zelenem vedrcu, jo zdrgnili z brisačo, da se ne bi prehladila, prižemali sta si jo k prsim, kot bi jo dojili, in ji v usta tlačili kašice iz peska; ko sta se sončili, sta jo polegli k sebi na brisačo. Mladenka je bila že tako lepa, a je zaradi materinstva še bolj izstopala, zdelo se je, da nima želje po ničemer drugem kot po deklici.

Pa ne, da ne bi bila dobro vključena v veliko družino. Brez prestanka je kramljala z nosečnico, kartala je s porjavelimi mladeniči in mladenkami svojih let, najbrž bratranci in sestričnami, po plaži se je sprehajala s starcem neusmiljenega videza (svojim očetom?) ali z glasnimi mladimi ženskami, sestrami, sestričnami, svakinjami. Ni se mi zdelo, da bi imela moža ali nekoga, za kogar bi bilo očitno, da je dekličin oče. Opazila pa sem, da vsi člani družine ljubeče skrbijo zanjo in za otroka. Obilna sivolasa gospa jo je spremljala do bara, da je mali kupila sladoled. Otroci so se ob njenem suhem klicu nehali ravhati in se, čeprav godrnjaje, odpravili po vodo, hrano, tisto, kar je potrebovala. Takoj ko sta se mati in hči v malem rdeč-modrem čolnu malce oddaljili od obale, je nosečnica začela vpiti; Nina, Lenù, Ninetta, Lena, in vsa zasopla planila k vodi, da je preplašila še kopališčnega mojstra, ki je skočil na noge in budno spremljal dogajanje. Ob neki

priložnosti, ko sta se mladi materi približala mladeniča in načela pogovor, so nemudoma posredovali njeni bratran-ci, neznanca so začeli suvati in obkladati z zmerljivkami, da se je skoraj vnel pretep.

Nekaj časa nisem vedela, kateri od njiju je ime Nina, Ninù, Ninè, imen je bilo preveč in med neštetimi klici sem se težko prepričala. Pozneje sem, med poslušanjem glasov, vzklikov, dojela, da je Nina mati. Z deklico je bilo bolj za-pleteno, sprva me je begalo. Mislila sem, da ima vzdevek, morda Nani, Nena ali Nennella, a sem naposled sprevide-la, da tako kliče punčko, ki se je je ves čas oklepala, Nina pa ji je posvečala pozornost, kot bi bila živa, skoraj kot bi bila njena druga hči. Deklici je bilo ime Elena, Lenù; mama jo je zmeraj klicala Elena, sorodniki pa Lenù.

Ne vem, zakaj, toda imena sem si zapisala v zvezek, Ele-na, Nani, Nena, Leni; mogoče mi je ugajalo, kako jih Nina izgovarja. Z deklico in njeno punčko je govorila v prijetno zvenečem narečju, v neapeljščini, kakršno imam rada, v mehkem jeziku igre in nežnosti. Očarala me je. Zame ima-jo jeziki skrivni strup, ki se občasno speni na površju in za katerega ni zdravila. Spominjam se narečja iz maminih ust, ko je izgubila nežni zven in je vpila na nas, zastruplje-na z nezadovoljstvom: Ne zmorem več z vami, ne zmorem več. Ukazi, kriki, žaljivke, v njene besede se je iztegovalo življenje kakor načet živec, ki se ga dotakneš in te bolečina v hipu oropa vse spodobnosti. Enkrat, dvakrat ali trikrat nam je grozila, nam, hčeram, da bo pobrala šila in kopita,

nekega jutra se boste zbudile in me ne bo več. Vsako jutro sem se predramila vsa drgetajoča od strahu. V resničnosti je bila vselej tam, v besedah pa je ves čas izginjala iz stanovanja. Ta ženska, Nina, se je zdela umirjena in zato me je razjedala zavist.

Nadaljujte z branjem

Knjigo lahko kupite v spletni trgovini Mladinske knjige [Emka.si](https://www.emka.si),
v knjigarnah Mladinske knjige po vsej Sloveniji ali pa jo naročite
prek telefona 080 12 05.